

Boig per tu

Un relat de: [Montseblanc](#)

La nit del vint de juliol del mil nou-cents noranta-un, càlida i espessa, s'arrapava a les nostres pells i les feia brillar. Era el primer concert al que m'havien deixat anar els pares. Disset anys, jo. Vint, ell. A l'aire surava una barreja d'aromes de colònies, tabac, crispetes, suor i promeses; que a estones em marejava.

"Tac, tac-tac; tac, tac-tac".

Sonaren els primers acords de la cançó i la gent embogí, tothom picant de mans, seguint el ritme. I ell i jo mirant-nos. Sols, minúsculs, abraçats; enmig d'un bosc de braços enlairats.

El Carles Sabater xiuxiuejà al micròfon, dalt de l'escenari:

"En la terra humida escric..."

I milers de veus van continuar la cançó, com un sol cos.

Menys nosaltres dos, que ens vam fondre en un petó. Jo, recordant el que m'havia dit ell feia unes setmanes, els primers dies de besar-nos: "Besa'm com si et fes mandra, sense forces, arrossegant els teus llavis sobre els meus, la boca tova, l'alè escapant-se".

El meu pit picant sobre el seu pit, en un intent de respirar. I la cançó avançant.

"Jo no puc arribar on ets tu".

I ell i jo encastats l'un en l'altre, fosos en una besada inacabable, com si ens hi anés la vida. Ens hi anava. La seva olor. La seva saliva mullant la meua llengua. La seva barbata que em feia pessigolles. El món girant al nostre voltant en un remolí de notes musicals.

"Servil i acabat, boig per tu".

Els Carles desafinant de tant sentir i la gent cridant de plaer. Jo, esborronada. Tots tan humans i immortals a la vegada. Vivint l'instant. Sense passat ni futur. Eterns. La bateria, la guitarra, el piano. I la lluna argentada, impassible.

"Servil i acabat, boig per tu", repetia la gent.

I tu i jo respirant-nos les ànimes en mig del miracle. Música, simplement.

"Tac, tac-tac".